

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **T. T.**, zastoupen Mgr. Milošem Janáčkem, advokátem se sídlem Kalinovo nábřeží 605, Havlíčkův Brod, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské náměstí 6, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2016, č. j. MMR-7763/2016-83/410, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 12. 2018, č. j. 30 A 25/2017 - 40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Předmětem řízení je objekt na náměstí v Příbyslavi, který původně sloužil jako hotel a původní majitel jej zamýšlel rekonstruovat a modernizovat (stavební povolení vydáno v roce 1988). Žalobce jej odkoupil od předchozího vlastníka, který objekt chtěl přestavět na bytový dům (rozhodnutí o změně stavby před dokončením vydáno v roce 2010), ve stadiu hrubé stavby a rekonstrukci se rozhodl dokončit v jiné podobě (s více byty o menší podlahové ploše). V roce 2013 byl k žádosti žalobce prodloužen termín dokončení přestavby. Při realizaci stavby došlo k odchylkám od původního plánu. Žalobce proto v roce 2014 nechal pořídit dokumentaci skutečného provedení stavby a nové požárně bezpečnostní řešení.

[2] Městský úřad Příbryslav, odbor výstavby (dále též „stavební úřad“), vydal k žádosti žalobce rozhodnutí ze dne 29. 1. 2015, č. j. 4242/2014/OV/SI-6, kterým podle § 123 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“), povolil (na časově omezenou dobu) předčasné užívání stavby označené jako „rekonstrukce a modernizace hotelu „Dělnický dům“ v P., objekt č. p. X - nástavba a stavební úpravy stavby občanského vybavení č. p. X na B. n. v P. se vznikem bytového domu (přestavba bývalého hotelu na bytový dům)“ na pozemku parc. č. st. v kat. území P., a to konkrétně vymezených prostor a částí této stavby a za podmínek uvedených v tomto rozhodnutí. Na jeho základě žalobce pronajal devět bytových jednotek fyzickým osobám.

[3] V přezkumném řízení zahájeném k podnětu třetí osoby Krajský úřad Kraje Vysočina rozhodnutím ze dne 7. 12. 2015, č. j. KUJI 76406/2015 (dále „prvostupňové rozhodnutí“), výše uvedené rozhodnutí stavebního úřadu umožňující předčasné užívání části stavby zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. K odvolání žalobce pak žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím změnil prvostupňové rozhodnutí v části výroku stanovící okamžik nástupu jeho účinků a ve zbytku jej potvrdil (dále „napadené rozhodnutí“).

[4] Krajský soud v Brně svým rozsudkem ze dne 19. 12. 2018, č. j. 30 A 25/2017 – 40 (dále „krajský soud“ a „napadený rozsudek“), obě rozhodnutí vydaná v přezkumném řízení zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

[5] Krajský soud na základě porovnání ověřené projektové dokumentace k povolení změny stavby před dokončením podle rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 25. 5. 2010, č. j. 641/2010/OV/KU-9, a dokumentace skutečného provedení stavby ze srpna 2014 v bodě 20. (resp. 22.) napadeného rozsudku vypočetl, k jakým odchylkám při zhotovení stavby došlo. Ztotožnil se s hodnocením správních orgánů, že tyto změny ve skutečném provedení stavby nelze oproti ověřené projektové dokumentaci považovat za „nepodstatné odchylky“, tj. odchylky, které by ve smyslu § 121 odst. 1 stavebního zákona bylo možné uvést až v žádosti o kolaudační souhlas, resp. v žádosti o povolení předčasného užívání stavby, společně s předloženou dokumentací skutečného provedení stavby. Soud přisvědčil závěru, že rozhodnutí povolující předčasné užívání bylo vydáno v rozporu s právními předpisy.

[6] Krajský soud však po zvážení jednotlivých kroků žalobce v řízení a postupu stavebního úřadu završeného povolením předčasného užívání stavby dospěl k přesvědčení, že žalobce mohl být v dobré víře ohledně souladu svého postupu s právními předpisy. Z jeho strany nešlo o úmyslné zastírání skutečného stavu ani o zamlčování informací stavebnímu úřadu. Ten byl se situací na místě samém seznámen (provedl místní šetření) a měl k dispozici nově zpracovanou dokumentaci skutečného provedení stavby. Žalobce k žádosti o dočasné povolení užívání předložil dokumentaci skutečného provedení stavby a všechny doklady vyžadované stavebním zákonem, a nadto byl ve svém přesvědčení o možnosti provedené změny takto legalizovat utvrzen i vydaným rozhodnutím stavebního úřadu, který zjevně provedené změny považoval za nepodstatné odchylky od ověřené stavební dokumentace. Postup správních orgánů, které při hodnocení dobré víry žalobce vycházely pouze z předpokladu, že žalobce si byl vědom, že stavbu realizoval se změnami oproti ověřené projektové dokumentaci, označil za zjednodušující. Pro nesprávné

pokračování

posouzení existence a ochrany dobré víry u žalobce nemohla rozhodnutí vydaná v přezkumném řízení obstát.

II. Kasační stížnost žalovaného

[7] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tj. pro nesprávné právní posouzení a nepřezkoumatelnost nebo jiné vady řízení.

[8] Stěžovatel akcentoval, že odpovědnost za to, že stavba je realizována, jak byla povolena, nese stavebník. Došlo-li k několikerému porušení právních předpisů při realizaci stavby a evidentnímu provádění stavby v rozporu s rozhodnutími stavebního úřadu, lze stěží dovozovat, že žalobce nabyt práva z rozhodnutí o povolení předčasného užívání stavby v dobré víře. Z toho, že správní orgán vydal žadateli kladné rozhodnutí, nelze automaticky usoudit, že práva z něj nabyt v dobré víře. Stavebník realizoval stavbu vědomě v rozporu s povolením, takže si musel být vědom i faktu, že žádá po stavebním úřadu, aby mu povolil předčasné užívání něčeho, co mu předtím nebylo povoleno (odkázal na stavební povolení a rozhodnutí o změně stavby před dokončením z roku 2010). Navíc vznikla i újma veřejnému zájmu, protože rozsah svévolně realizovaných změn má dopad i např. na počet parkovacích stání, hospodaření s vodou, způsob vytápění objektu a celkově užitelnost stavby.

[9] Podle stěžovatele zjistil prvostupňový správní orgán správně, k jakým odchylkám oproti schválené dokumentaci došlo, a proč je tedy rozhodnutí stavebního úřadu povolující předčasné užívání nezákonné. Pokud žalobce nenabyt práva z rozhodnutí v dobré víře, je nadbytečné poměřovat újmu vzniklou veřejnému zájmu oproti újmě vzniklé žalobci a zabývat se šetřením práv nabytých v dobré víře, jak ukládá zákon. Přesto stěžovatel konstatoval, že zájem na nápravě porušení právních předpisů ze strany stavebního úřadu spolu s újmou vzniklou veřejnému zájmu nejsou ve zjevném nepoměru vůči újmě vzniklé žalobci, a to vzhledem k povaze věci. Podobně jako krajský soud odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 4. 9. 2018, sp. zn. I. ÚS 17/16, a podřadil posuzovaný případ pod tam popsanou modelovou situaci, kdy nezákonnost napadeného rozhodnutí byla způsobena nejen pochybením stavebního úřadu, ale též žalobce. Ústavní soud pro tyto případy dovodil, že nemůže být dána dobrá víra ve správnost takového rozhodnutí, nicméně s ohledem na plynutí času a rozvoj navazujících právních vztahů není vyloučena důvěra v zákonnost a neměnnost rozhodnutí. V tomto případě je podle stěžovatele namísteš promítnout do rozhodnutí i skutečnost, že rozhodnutí o povolení předčasného užívání stavby je ověřeno, zda bylo postaveno, co bylo povoleno. Ačkoli napadené rozhodnutí bylo vydáno dříve než odkazovaný nález, principy v něm vymezené naplňuje, neboť negativní dopady na žalobce zmírnilo tak, že účinky rozhodnutí v přezkumném řízení váže až ke dni nabytí právní moci (nikoli ke dni právní moci přezkoumávaného rozhodnutí, jak bylo rozhodnuto v prvním stupni). Stěžovatel navrhl zrušení rozsudku krajského soudu.

[10] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud ověřil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, za niž jedná zaměstnanec s právníkům vzděláním, a směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je její podání přípustné, je tedy projednatelná.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] V posuzované věci je nesporné, že žalobce jako stavebník realizoval stavbu v podobě, která se liší od dokumentace předložené a schválené v povolovacím řízení. Pro takový případ zákon počítá s dvěma variantami, které reflektují míru vzdálení se skutečného stavu od stavu plánovaného. Pokud jde o podstatné odchylky, tedy o tak výraznou změnu, že by mohla mít negativní vliv na zákonem chráněné zájmy, je třeba provést nové posouzení, zda lze stavbu v takové podobě povolit. Lze-li změny považovat za nepodstatné odchylky, musí stavebník zajistit dokumentaci skutečného provedení stavby a předložit ji stavebnímu úřadu spolu s oznámením o užívání stavby, popřípadě se žádostí o vydání kolaudačního souhlasu (§ 121 odst. 1 stavebního zákona). Jednoznačné, předem definované odlišení podstatných změn od těch nepodstatných neexistuje, neboť je třeba u každé stavby vždy zohlednit konkrétní okolnosti.

[14] Prvotní úvahu o povaze změn činí vždy stavebník, který buď požádá o povolení stavbu užívat a předloží dokumentaci, z níž jsou patrné provedené změny oproti platnému povolení, nebo sám dospěje k závěru, že odchylky od povolené podoby jsou natolik výrazné, že je třeba požádat o povolení změny stavby před dokončením a až poté se ucházet o souhlas s užíváním. Stavební úřad, který je kompetentní odborně posoudit, zda jsou splněny požadavky obecně závazných právních předpisů, či zda je třeba uvést stavební záměr do souladu s nimi, ovšem pohled žadatele (stavebníka, zde žalobce) nemusí sdílet. Důvodem pro nutnost předložení dokumentace skutečného provedení stavby je bezpochyby to, aby stavební úřad mohl autonomně posoudit povahu změn oproti plánované podobě, jak byla dříve povolena. K tomu mohou napomoci i další nástroje, jako je místní šetření, které poskytne pracovníkům správního orgánu nezprostředkovaný dojem o skutečné podobě stavby. Stavební úřad v tomto případě měl k dispozici jak dokumentaci skutečného provedení stavby, tak i poznatky z místního šetření (fyzická kontrola proběhla dvakrát, 6. a 29. ledna 2015). Na jejich základě si měl učinit úvahu o povaze změn, a pokud vydal rozhodnutí o povolení dočasného užívání stavby, měl ji vtělit do jeho odůvodnění.

[15] Napadené rozhodnutí spočívá na přesvědčení stěžovatele, že žalobce i jako laik měl rozeznat, že provádí změny, které jsou v rozporu s projektovou dokumentací, a to, že je považoval za pouhé odlišné vnitřní uspořádání, popř. za nepatrný rozdíl, svědčí spíše o projevu jeho stavební nekázně. Mimo jiné totiž podle stěžovatele došlo ke změně původně navržených bytových jednotek na prostory nazývané ateliéry (studia) nesplňující technické požadavky pro bytové jednotky. Na tomto základě aproboval závěr prvostupňového správního orgánu o nedostatku dobré víry na straně žalobce, který nemohl být v dobré víře ve správnost rozhodnutí stavebního úřadu, když znal obsah povolené změny před dokončením (rozhodnutím z roku 2010, termín pro dokončení posunut rozhodnutím z roku 2013). Ochrana by mu náležela, jen pokud by nevěděl a ani nemohl vědět, že určitý stav je v rozporu s právem.

pokračování

[16] V této věci je podstatné, že všichni zúčastnění si byli vědomi toho, že výsledek stavební činnosti se lišil od projektové dokumentace, která byla součástí povolení stavebního záměru. Žalobce v průběhu správního řízení tvrdil, že z předběžné ústní konzultace s pracovníky stavebního úřadu vyplynulo, že pokud nezměnil půdorys stavby, její venkovní vzhled a nezasáhl do nosných konstrukcí, jde o odchylky nepodstatné. Jisté je také to, že obecně je odklon skutečného provedení stavby od její plánované podoby do určité míry tolerovatelný (srov. výraz „nepodstatné odchylky“ v § 121 odst. 1 stavebního zákona). Posouzení, zda tato hranice byla v konkrétním případě překročena, náleží stavebnímu úřadu.

[17] Ustanovení § 121 odst. 1 stavebního zákona ukládá stavebníkovi předložit *stavebnímu úřadu spolu s oznámením o užívání stavby podle §120 odst. 1, popřípadě se žádostí o vydání kolaudačního souhlasu, údaje určující polohu definičního bodu stavby a adresního místa, dokumentaci skutečného provedení stavby, pokud při jejím provádění došlo k nepodstatným odchylkám oproti vydanému stavebnímu povolení, ohlášení stavebnímu úřadu nebo ověřené projektové dokumentaci.*

[18] Podle § 123 odst. 1 stavebního zákona *[s]tavební úřad může na žádost stavebníka vydat časově omezené povolení k předčasnému užívání stavby před jejím úplným dokončením, pokud to nemá podstatný vliv na užitelnost stavby, neohroží to bezpečnost a zdraví osob nebo zvířat anebo životní prostředí. U stavby prováděné dodavatelsky stavebník k žádosti připojí dohodu se zhotovitelem stavby, obsahující jeho souhlas, popřípadě sjednané podmínky předčasného užívání stavby; u ostatních staveb navrhne stavebník podmínky předčasného užívání stavby v žádosti. Účastníkem řízení je stavebník, zhotovitel stavby a vlastník stavby.*

[19] V projednávaném případě měl stavební úřad k dispozici žádost stavebníka s jeho předběžným názorem, že odchylky od povolení považuje za nepodstatné (vyjádřeným tak, že k žádosti o povolení užívání části stavby předložil dokumentaci jejího skutečného provedení, z níž byly odlišnosti patrné) a vlastní poznatky z provedeného šetření na místě. Z toho, že nevyzval stavebníka k odstranění neschválených úprav ani k podání žádosti o jejich dodatečné povolení, a naopak vydal rozhodnutí, kterým povolil užívání stavby před jejím úplným dokončením, je zřejmé, že odchylky považoval za nepodstatné. Současně musel mít za to, že stavba ve stavu, jak byla popsána v aktuální dokumentaci a prohlédnuta při ohledání, může být užívána ještě před úplným dokončením, neboť to nebude mít vliv na její užitelnost a neohroží to bezpečnost a zdraví osob nebo zvířat anebo životní prostředí. Žalovaný i prvostupňový správní orgán v přezkumném řízení, ale i krajský soud dospěli k závěru, že stavební úřad porušil zákon, když vydal rozhodnutí o předčasném užívání, neboť odchylky neměly být posouzeny jako nepodstatné.

[20] Zrušení rozhodnutí v přezkumném řízení představuje výrazný zásah do právní jistoty účastníků řízení, neboť odnímá účinky již pravomocnému rozhodnutí. Zákon proto obsahuje určitý korektiv, aby eliminoval situace, kdy prosazení objektivní zákonnosti způsobí tomu, kdo z dobrých důvodů spoléhal na zákonnost rozhodnutí, kterému svědčí presumpce správnosti, významnou újmu.

[21] *Jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením*

nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví (§ 94 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu).

[22] Podle odstavce 5 téhož ustanovení *[p]ři rozhodování v přezkumném řízení je správní orgán povinen šetřit práva nabytá v dobré víře, zejména mění-li rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s právními předpisy (§ 97 odst. 3) nebo určuje-li, od kdy nastávají účinky rozhodnutí vydaného v přezkumném řízení (§ 99).*

[23] Správní orgány, které vedly přezkumné řízení, proto správně nejprve uvažovaly, zda je žalobce možné považovat za účastníka, který nabyl práva z rozhodnutí o předčasném povolení k užívání stavby v dobré víře. Teprve pokud by shledaly, že tomu tak je, přišlo by na řadu poměrování jeho újmy vzniklé zrušením rozhodnutí s újmou vzniklou veřejnému zájmu nebo jinému účastníkovi.

[24] Krajský soud v odstavcích 24. až 31. odůvodnění napadeného rozsudku podrobně vysvětlil, jak na otázku dobré víry nahlíží stabilní a aktuální judikatura Nejvyššího správního soudu i Ústavního soudu. Vyzdvihl, že pro vznik a trvání dobré víry je podstatná zejména doba, která uplynula od vydání nezákonného rozhodnutí, ale také příčina, míra a povaha zjištěné nezákonnosti; stavebník se zpravidla dobré víry dovolávat nemůže, pokud záměr realizoval způsobem výrazně odlišným od schválené projektové dokumentace anebo sám způsobil, že stavební úřad nemohl náležitě záměr posoudit (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2012, č. j. 4 As 51/2012 - 46, a ze dne 12. 2. 2015, č. j. 2 As 241/2014 - 36). Nejde-li o takto závažné chyby na straně stavebníka, nelze na něj odpovědnost za správnost interpretace právní úpravy, která tíží správní orgány, přenášet.

[25] Žalovaný a prvostupňový správní orgán dovozovali nedostatek dobré víry na straně žalobce výhradně z toho, že měl rozeznat, že jím provedené změny jsou v rozporu s projektovou dokumentací, s kterou byl obeznámen (což ovšem není sporné), ale navíc i to, že je *zjevně* nebylo možné považovat za nepatrné. Bližší popis toho, proč odchylky skutečného provedení oproti povolenému musí i laik nutně vnímat jako podstatné, však prvostupňové ani odvolací rozhodnutí neobsahuje.

[26] Konkrétně bylo porovnáním schválené dokumentace a vyobrazení skutečného provedení stavby zjištěno, že v 1. nadzemním podlaží uliční trakt budovy zasahuje do dvorního traktu (ačkoli v projektu není dvorní a uliční trakt vnitřně propojen), nebyla vybudována rampa, propojení uličního traktu s dvorem a kočárkárna (ta byla nahrazena prostorem chodby), bylo ponecháno schodiště v uličním traktu z 1. do 2. nadzemního podlaží (ačkoli podle projektu schodiště v uličním traktu není), ve 2. nadzemním podlaží jsou 4 byty (v projektu pouze 3), bylo vybudováno schodiště v uličním traktu na úkor obytného prostoru, změněna dispozice bytů, včetně sociálních zařízení a kuchyní, což si vyžádalo změnu vnitřních rozvodů kanalizačních a vodovodních potrubí, byly posunuty příčky, v jednotlivých bytech byly osazeny turbokotle na plyn (ačkoli v projektu byla centrální kotelna se dvěma kondenzačními plynovými kotli), ve 3. nadzemním podlaží jsou 3 byty a 2 studia (v projektu 3 byty), nebyl proveden sklad u dvorního schodiště, bylo vybudováno schodiště ze 3. do 4. nadzemního podlaží, vznikla odlišná kompozice

pokračování

spojovací chodby od centrálních schodišť k jednotlivým bytům. Podle správního orgánu prvního stupně v části domu, kde bylo povoleno předčasné užívání, nebyly dodrženy některé obecné požadavky na výstavbu, resp. z dokumentace skutečného provedení to není zřejmé (chybí úklidová komora s výlevkou pro úklid společných prostor, hlavní domovní schodiště nemá denní osvětlení, osobám pokročilého věku, těhotným, s omezenou schopností pohybu nebo orientace apod. není umožněno užívání společných prostor nejméně v jednom podlaží, které slouží převážně k bydlení, a nebyla dokončena stavba parkovacích míst, včetně jednoho stání pro osoby s omezenou schopností pohybu a orientace.

[27] Z tohoto výčtu (žalobce v odvolání k úklidové komoře a dennímu osvětlení schodiště navíc namítal, že ve skutečnosti neschází) si lze učinit rámcovou představu o rozsahu a charakteru změn, které žalobce provedl. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí také v reakci na obranu žalobce coby odvolatele připomněl, že stavební úpravy, kterými se nezasahuje do nosných konstrukcí, nemění se vzhled stavby ani způsob užívání stavby, nevyžadují posouzení vlivu na životní prostředí a jejich provedení nemůže negativně ovlivnit požární bezpečnost stavby a nejde o úpravy stavby, která je kulturní památkou, nevyžadují stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu [§ 103 odst. 1 písm. d) stavebního zákona]. V předchozím odstavci vyjmenované změny patrně nevybočují z obecně vymezených typů stavebních úprav, pro které stavební zákon nepožaduje žádný typ schválení, a ani stěžovatel to v napadeném rozhodnutí neuvádí. Nevysvětlil však, proč odmítl zvážit, jaký vliv má toto ustanovení na úvahu o tom, kudy vede hranice mezi změnami nepodstatnými a těmi ostatními. Podrobnější úvahu na toto téma vzdal s odkazem na to, že citovaná úprava nezohledňuje (zřejmě mínil uvést „zohledňuje“), že k vydanému stavebnímu povolení již proběhlo řízení, tedy že účastníci mají za to, že stavba bude dokončena tak, jak bylo ověřeno v projektové dokumentaci. Již jen to, že ke změnám provedeným žalobcem bylo vypracováno nové požárně bezpečnostní řešení stavby, považoval za důvod k nařízení odstranění nepovolených úprav.

[28] Nejvyšší správní soud shledal, že napadené rozhodnutí ani ve spojení s rozhodnutím vydaným v prvním stupni neobsahuje dostatek důvodů pro závěr, že žalobce, ačkoli není odborníkem ve stavební oblasti (v řízení nic takového nevyšlo najevo), musel či alespoň vzhledem ke všem okolnostem měl vědět, že změny, které při realizaci záměru oproti schválenému projektu provedl, jsou takového charakteru, že je nelze považovat za nepodstatné. Pouhá vědomost žalobce o tom, že se skutečné provedení odlišuje od toho, co bylo stavebním úřadem schváleno, na níž stěžovatel založil své přesvědčení o nedostatku dobré víry na jeho straně, a tedy důvod upřednostnit odstranění objektivně nezákonného rozhodnutí stavebního úřadu, k tomu nepostačuje. Krajský soud důvodně považoval přístup žalovaného za zjednodušující.

[29] Proto Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že pokud žalobce skutečný stav nezastíral ani nic nezamlčel, stavební úřad byl se situací seznámen a současně v rozhodnutích vydaných v přezkumném řízení nebylo vysvětleno, proč shledané odchylky musí *každý* vnímat jako natolik významné, že vyžadují nové, výslovné povolení stavebního úřadu se všemi náležitostmi, nemohlo napadené rozhodnutí obstát. Krajský soud se proto nedopustil nesprávného právního posouzení, když napadené rozhodnutí včetně rozhodnutí vydaného v prvním stupni zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu

řízení. Ohledně důvodu uvedeného pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. stěžovatel nic konkrétního netvrdil, proto soud (ještě před meritorním posouzením) pouze v obecné rovině ověřil, že napadený rozsudek se opírá o dostatečné důvody a je způsobilým předmětem přezkumu.

IV. Závěr a náklady řízení

[30] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost podle § 110 odst. 1, věta poslední s. ř. s.

[31] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá tak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalobci v souvislosti s tímto řízením nevznikly žádné náklady, jejichž náhradu by mu soud měl přiznat.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. února 2021

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu